

“*মায়াজিৎ আৰু প্ৰকৃতিজিতেই স্বৰাজ্য-অধিকাৰী*”

আজি চাৰিওফালৰ ৰাজ্য অধিকাৰী সন্তানসকলৰ ৰাজ্য দৰবাৰ চাই আছোঁক। চাৰিওফালৰ সকলো সন্তানেই অতি মৰমৰ, স্নেহী, বেহদৰ সেৱাধাৰী আৰু অনন্য (অসাধাৰণ)। এনেকুৱা সন্তান এতিয়াও স্বৰাজ্য অধিকাৰী ৰাজ্য দৰবাৰত উপস্থিত আছে। বাপদাদাই এনেকুৱা যোগ্য সন্তানসকলক, সদাকালৰ যোগী সন্তানসকলক অতি নম্ৰ, উচ্চ স্বমানৰ এনেকুৱা সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হয়। স্বৰাজ্যৰ দৰবাৰ গোটেই কল্পৰ ভিতৰতে অলৌকিক, সকলো দৰবাৰতকৈ অনন্য আৰু অতি স্নেহী হয়। প্ৰত্যেক স্বৰাজ্য অধিকাৰীয়েই বিশ্ব ৰাজ্যৰ ফাউণ্ডেশ্বন (ভেটি), নতুন বিশ্বৰ নিৰ্মাতা হয়। প্ৰত্যেক স্বৰাজ্য অধিকাৰী জিলিকি থকা দিব্য তিলকধাৰী সকলো বিশেষত্বৰে উজলি থকা অমূল্য মণিসমূহৰ দ্বাৰা সজ্জিত মুকুটধাৰী হয়। সৰ্ব দিব্য গুণৰ মালা ধাৰণ কৰি সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতা ৰূপী লাইটৰ মুকুট ধাৰণ কৰি, শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ স্ব-সিংহাসনত উপস্থিত হৈ আছে। এনেকুৱা সু-সজ্জিত ৰাজ্য অধিকাৰী দৰবাৰত উপস্থিত আছে। এনেকুৱা ৰাজ্য দৰবাৰ বাপদাদাৰ সন্মুখত উপস্থিত আছে। প্ৰত্যেক স্বৰাজ্য অধিকাৰীৰ আগত কিমান দাস-দাসী আছে বাৰু? প্ৰকৃতিজিৎ আৰু বিকাৰজিৎ। বিকাৰো 5 টা আছে, প্ৰকৃতিৰ তত্বও 5 টা আছে। গতিকে প্ৰকৃতিয়েই দাসী হৈ নগ’ল জানো। শত্ৰু সেৱাধাৰী হৈ গ’ল। এনেকুৱা আত্মিক সম্ভ্ৰমত থাকোঁতাসকলে বিকাৰকো পৰিৱৰ্তিত কৰি কাম বিকাৰক শুভ কামনা, শ্ৰেষ্ঠ কামনাৰ স্বৰূপত সলনি কৰি সেৱাত লগাওঁতা, এনেকুৱা শত্ৰুক সেৱাধাৰী কৰি তোলাওঁতা, প্ৰকৃতিৰ কোনো তত্বৰ প্ৰতিয়েই বশীভূত নহয়। কিন্তু প্ৰতিটো তত্বকে তমোগুণী ৰূপৰ পৰা সতোপ্ৰধান স্বৰূপত বনাই লয়। কলিযুগত এই তত্বই প্ৰবঞ্চনা কৰে আৰু দুখ দিয়ে। সংগমযুগত পৰিৱৰ্তন হয়। ৰূপ সলনি হয়। সত্যযুগত এই পাঁচ তত্ব দেৱতাসকলৰ সুখৰ সাধন হৈ যায়। এই সূৰ্যই তোমালোকৰ ভোজন তৈয়াৰ কৰিব গতিকে ভাঙৰী হৈ যাব নহয় জানো। এই বায়ু তোমালোকৰ প্ৰাকৃতিক বিচনী হৈ যাব। তোমালোকৰ মনোৰঞ্জনৰ সাধন হৈ যাব। বতাহ লাগিলে বৃক্ষ হালিব আৰু ইয়াৰ ঠাল-ঠেঙুলিবোৰ এনেকৈ দুলিৰ যে সেইবোৰ হালিলে ভিন্ন-ভিন্ন সুৰ স্বতঃ বাজি থাকিব। গতিকে মনোৰঞ্জনৰ সাধন হৈ নগ’ল জানো। এই আকাশ তোমালোক সকলোৰে বাবে ৰাজ্য পথ হৈ যাব। বিমান ক’ত চলাবা বাৰু? এই আকাশেই তোমালোকৰ পথ হৈ যাব। ইমান ডাঙৰ হাই-ৱে (মুখ্য পথ) ক’ত আছে বাৰু? বিদেশত আছেনো? যিমান মাইলেই নবনাওঁক কয় আকাশী পথৰ তুলনাতো সৰু হ’ব নহয় জানো। ইমান ডাঙৰ ৰাস্তা ক’ৰবাত আছেনো? আমেৰিকাত আছেনো? আৰু এনেকুৱা ৰাস্তা হ’ব য’ত দুৰ্ঘটনা নহ’ব। আঠবছৰীয়া শিশুৱে চলালেও নপৰিব। গতিকে বুজি পাইছা! এই পানীয়ে ইট্ৰ-ফুলেলৰ (সুগন্ধি, পাৰফিউম) কাৰ্য্য কৰিব। যেনেকৈ ঔষধি গুণৰ বাবে গংগা জল এতিয়াও অন্য জলতকৈ পবিত্ৰ তেনেকৈ সুগন্ধিত ঔষধি থকাৰ কাৰণে পানী স্বাভাৱিক ভাবে সুগন্ধিত হ’ব। যেনেকৈ ইয়াত গাখীৰে শক্তি দিয়ে তেনেকৈ তাৰ পানীয়েই শক্তিশালী হ’ব, স্বচ্ছ হ’ব সেইবাবে কোৱা হয় গাখীৰৰ নদী বৈ থাকে। সকলোৱে এতিয়াৰ পৰাই আনন্দিত হৈ গৈছা নহয়! তেনেকৈয়ে এই পৃথিৱীয়ে এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ফল দিব যে যেনেকুৱাই ভিন্ন-ভিন্ন সোৱাদ বিচৰা তেনেকুৱা সোৱাদৰ ফল তোমালোকৰ আগত হাজিৰ হ’ব। এই নিমখ নাথাকিব, চেনিও নাথাকিব। যিদৰে এতিয়া টেঙাৰ সোৱাদৰ বাবে বিলাহী আছে, গতিকে এয়া স্বাভাৱিক ভাবে বনোৱা আছে নহয় জানো। ইয়াৰ টেঙা সোৱাদ আছে। সেইদৰে তোমালোকে যি সোৱাদেই বিচৰা তেনে ফল থাকিব। ৰস দিয়া আৰু তেনেকুৱা সোৱাদ হৈ যাব। গতিকে এই পৃথিৱীয়ে প্ৰথমতে শ্ৰেষ্ঠ ফল, শ্ৰেষ্ঠ অন্ন দিয়াৰ সেৱা কৰিব। দ্বিতীয়তে প্ৰাকৃতিক দৃশ্যপট যাক প্ৰকৃতি বুলি কোৱা হয় সেই প্ৰাকৃতিক দৃশ্য, পাহাৰো থাকিব। এনেকুৱা চিধা পাহাৰ নহ’ব। প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰ ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপৰ পাহাৰ হ’ব। কোনোখন চৰাইৰ ৰূপত কোনোখন ফুলৰ ৰূপত হ’ব। এনেকুৱা

22-09-2019

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“অব্যক্ত-বাপদাদা”

ৰিভাইজ্ 30-01-1985

মধুবন

প্ৰাকৃতিক গাঁথনি হ'ব। কেৱল নিমিত্ত মাত্ৰ অলপ হাত লগাব লাগিব। এনেদৰে এই 5 তত্ত্ব সেৱাধাৰী হৈ যাব। কিন্তু কাৰ হ'ব? স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাসকলৰ সেৱাধাৰী হ'ব। গতিকে এতিয়া নিজকে চোৱা এই 5 বিকাৰ শত্ৰুৰ পৰা সলনি হৈ সেৱাধাৰী হৈছেনে? তেতিয়াহে স্বৰাজ্য অধিকাৰী বুলি কোৱা হ'ব। ক্ৰোধৰ অগ্নি যোগ অগ্নিলৈ সলনি হৈ যাওঁক। সেইদৰে লোভ বিকাৰ, লোভ অৰ্থাৎ ইচ্ছা। হৃদৰ ইচ্ছা সলনি হৈ শুভ ইচ্ছা হৈ যাওঁক যে মই সদায় প্ৰতিটো সংকল্পৰ দ্বাৰা, বাণীৰ দ্বাৰা, কৰ্মৰ দ্বাৰা নিস্বার্থ বেহদৰ সেৱাধাৰী হৈ যাওঁ। মই পিতাৰ সমান হৈ যাওঁ - এনেকুৱা শুভ ইচ্ছা অৰ্থাৎ লোভৰ পৰিৱৰ্তন স্বৰূপ। শত্ৰুৰ সলনি সেৱাৰ কাৰ্যত লগোৱা। মোহতো সকলোৰে বহুত আছে নহয় জানো। বাপদাদাৰ প্ৰতিতো মোহ আছে নহয়। এক চেকেণ্ডৰ বাবেও দূৰ নহওঁক - এয়া মোহ নহয় জানো! কিন্তু এই মোহে সেৱা কৰায়। যিয়েই তোমালোকৰ দুচকুৰ ফালে চায় সেই দুচকুত যাতে সমাহিত হৈ থকা বাপদাদাক দেখা পায়। মুখেৰে যিয়েই ক'বা তাৰ দ্বাৰা পিতাৰ অমূল্য বাণী শুনাবা। গতিকে মোহ বিকাৰো সেৱাত লাগি নগ'ল জানো। সলনি হৈ গ'ল। তেনেকৈয়ে অহংকাৰ। দেহ-অভিমানৰ পৰা দেহী-অভিমानी হৈ যায়। শুভ অহংকাৰ অৰ্থাৎ মই আত্মা বিশেষ আত্মা হৈ গলোঁ। পদমা পদম ভাগ্যশালী হৈ গলোঁ। নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ গলোঁ। এই শুভ অহংকাৰ ঈশ্বৰীয় নিচা সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ যায়। গতিকে এনেদৰে পাঁচ বিকাৰেই সলনি হৈ সেৱাৰ সাধন হৈ গ'লে তেন্তে শত্ৰুৰ পৰা সেৱাধাৰী হৈ নাযাব জানো! গতিকে এনেদৰে পৰীক্ষা কৰা মায়াজিৎ, প্ৰকৃতিজিৎ কিমানলৈকে হৈছা? ৰজা তেতিয়াহে হ'বা যেতিয়া প্ৰথমতে দাস-দাসী তৈয়াৰ হ'ব। যি নিজে দাসৰ অধীন হ'ব তেওঁ ৰাজ্য অধিকাৰী কেনেকৈ হ'ব!

আজি ভাৰতৰ সন্তানসকলৰ মেলাৰ প্ৰ'গ্ৰেম অনুযায়ী লাষ্ট (শেষৰ) দিন। গতিকে মেলাৰ অন্তিম ডুবন। ইয়াৰ মহত্ব আছে। এই মহত্বৰ দিনত যেনেকৈ সেই মেলাত যায় তেতিয়া ভাবে - যি পাপ আছে সেয়া ভস্ম কৰি শেষ কৰি যায়। গতিকে সকলোৱে 5 বিকাৰক চিৰদিনৰ বাবে সমাপ্ত কৰাৰ সংকল্প কৰিবা, এয়াই অন্তিম ডুবনৰ মহত্ব। গতিকে সকলোৱে পৰিৱৰ্তন কৰাৰ দৃঢ় সংকল্প কৰিলানে? এৰি দিব নালাগে কিন্তু পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে। যদি শত্ৰু তোমালোকৰ সেৱাধাৰী হৈ যায় তেন্তে শত্ৰু পচন্দ কৰা নে সেৱাধাৰী পচন্দ কৰা? গতিকে আজিৰ দিনটিত পৰীক্ষা কৰা আৰু পৰিৱৰ্তন কৰা তেতিয়াহে মিলন মেলাৰ মহত্ব থাকিব। বুজি পাইছা কি কৰিব লাগে? এনেকৈ নাভাবিবা যে চাৰিটাৰ (বিকাৰৰ) ক্ষেত্ৰত থিকে আছে বাকী এটাহে আছে গতিকে চলি যাব। কিন্তু সেই এটাই চাৰিওটিকে পুনৰাই ওভতাই লৈ আহিব। এই বিকাৰবোৰো পৰস্পৰৰ সংগী সেইবাবে ৰাৱণৰ দহটি মূৰ একলগে দেখুৱায়। গতিকে দশহাৰা পালন কৰি যাব লাগে। 5 প্ৰকৃতিৰ তত্ত্ব জিৎ আৰু 5 বিকাৰ জিৎ, 10 হৈ গ'ল নহয়। গতিকে বিজয়া দশমী পালন কৰি যাব। শেষ কৰি জ্বলাই ছাই লগত লৈ নাযাব। ছাইও যদি লৈ যোৱা তেন্তে পুনৰাই আহি যাব। ভূত হৈ আহি যাব সেইবাবে সেয়াও জ্ঞান সাগৰত সমাপ্ত কৰি যাব। অচ্ছা-

এনেকুৱা সদায় স্বৰাজ্য অধিকাৰী, অলৌকিক তিলকধাৰী, মুকুটধাৰী প্ৰকৃতিক দাসী বনাওঁতা, 5 শত্ৰুক সেৱাধাৰী বনাওঁতা, সদায় নিচিন্ত বাদশ্বাহ, আত্মিক সম্ভ্ৰমত থাকোঁতা বাদশ্বাহ এনেকুৱা পিতাৰ সমান সদাকালৰ বিজয়ী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

কুমাৰীসকলৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

সকলোৱে নিজকে শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী বুলি অনুভৱ কৰানে? সাধাৰণ কুমাৰীয়ে হয়তো চাকৰি ৰূপী ৰোজা উঠায় নতুবা দাসী হৈ যায়। কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰীসকল বিশ্ব কল্যাণকাৰী হৈ যায়। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কুমাৰী হোৱা নহয়। জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্য কি বাক? সংগদোষ বা সম্বন্ধৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা এয়াই লক্ষ্য নহয় জানো। বন্ধনত আৱদ্ধ হওতা নহয়। কি কৰো

বন্ধন আছে, কি কৰো চাকৰি কৰিব লাগে - ইয়াকে বন্ধনত আৱদ্ধ বুলি কোৱা হয়। গতিকে সম্বন্ধৰ বন্ধন নতুবা চাকৰিৰ বোজা উঠোৱাৰ বন্ধনো যাতে নাথাকে। যিয়ে দুয়োটি বন্ধনৰ পৰা উপৰাম তেৱেঁই পিতাৰ মৰমৰ হয়। এনেকুৱা নিৰ্বন্ধন হোৱানে? দুয়োটি জীৱনেই সন্মুখত আছে। সাধাৰণ কুমাৰীৰ ভৱিষ্যত আৰু বিশেষ কুমাৰীৰ ভৱিষ্যত দুয়োটিয়ে সন্মুখত আছে। গতিকে দুয়োটিকে চাই নিজেই বিচাৰ কৰি চাব পাৰা। যেনেকৈ ক'ব তেনেকৈয়ে কৰিম, এনেকুৱা নহয়। নিজৰ সিদ্ধান্ত নিজেই বিচাৰক হৈ কৰা। শ্ৰীমততো আছে বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা। সেয়াতো ঠিকেই কিন্তু শ্ৰীমতৰ লগে-লগে যিয়ে নিজৰ মনৰ উৎসাহেৰে আগবাঢ়ে তেওঁ সদায় সহজে আগবাঢ়ি যায়। যদি কোনোবাই কোৱাৰ কাৰণে নাইবা অলপ লাজৰ কাৰণে অন্যই কি ক'ব, যদি নহওঁ তেন্তে সকলোৱে মোক এনেকৈয়ে চাব যে এওঁ দুৰ্বল। এনেকৈ যদি কোনোবাই কোৱা বাবে হোৱাও তেন্তে পৰীক্ষাত পাচ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কঠিনতাৰ অনুভৱ হয়। আৰু নিজৰ উৎসাহেৰে হোৱাসকল যিমানেই ডাঙৰ পৰিস্থিতি নাহক কিয় সেয়া সহজ অনুভৱ হ'ব কিয়নো মনৰ উৎসাহ আছে নহয়। নিজৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা ডেউকা হৈ যায়। যিমানেই পাহাৰ নহওঁক কিয় উৰণীয়া চৰায়ে সহজে পাৰ কৰি ল'ব আৰু খোজকাঢ়ি বা বগাই যোৱা সকলে কিমান কঠিনতাৰে কিমান সময়ত পাৰ হ'ব। গতিকে এই মনৰ উৎসাহ ডেউকাৰ দৰে, এই ডেউকাৰ দ্বাৰা উৰোতাসকল বাবে সদায় সহজ হয়। বুজি পাইছা। গতিকে শ্ৰেষ্ঠ মত হৈছে বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা কিন্তু তথাপিও নিজেই নিজৰ বিচাৰক হৈ নিজৰ জীৱনৰ সিদ্ধান্ত লোৱা। পিতাইতো সিদ্ধান্ত গুণাই দিছে, সেয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এতিয়া নিজে সিদ্ধান্ত লোৱা তেতিয়া সদায় সফল হৈ থাকিব। বুধিয়ক তেৱেঁই যিয়ে ভাবি-চিন্তি আগবাঢ়ে। ভাবিয়েই নাথাকে কিন্তু ভাবিলে-বুজিলে আৰু কৰিলে, ইয়াকে কোৱা হয় বুধিয়ক। সংগমযুগত কুমাৰী হোৱা এয়া হৈছে প্ৰথম ভাগ্য। এই ভাগ্যতো ড্ৰামা অনুসৰি পাইছা। এতিয়া ভাগ্যৰ ওপৰত ভাগ্য গঢ়ি যোৱা। এই ভাগ্যক কাৰ্যত লগালে তেতিয়া ভাগ্য বাঢ়ি গৈ থাকিব। আৰু এই প্ৰথম ভাগ্যক যদি হেৰুওৱা তেন্তে সদাকালৰ সকলো ভাগ্যক হেৰুৱালা সেইবাবে ভাগ্যৱান হোৱা। ভাগ্যৱান হৈ এতিয়া আৰু সেৱাধাৰীৰ ভাগ্য গঢ়া। বুজিলা!

সেৱাধাৰী (শিক্ষক) ভগ্নীসকলৰ লগত :- সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সদায় সেৱাৰ আনন্দত থাকোঁতা। সদায় নিজক আনন্দময় জীৱনত অনুভৱ কৰোঁতা। সেৱাধাৰী জীৱন মানে আনন্দৰ জীৱন। গতিকে এনেকৈ সদায় স্মৃতি আৰু সেৱাৰ আনন্দত থাকোঁতা হোৱা নহয়! স্মৃতিৰো আনন্দ আছে আৰু সেৱাৰো আনন্দ আছে। জীৱনো আনন্দৰ আৰু যুগো আনন্দৰ। যিসকল সদায় আনন্দত থাকে তেওঁলোকক দেখি আনেও নিজৰ জীৱনত আনন্দৰ অনুভৱ কৰে। কোনোবা যিমানেই মুৰ্ছিত হৈ নাহক কিন্তু যিয়ে স্বয়ং আনন্দত থাকে তেওঁ আনকো মুৰ্ছিত অৱস্থাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি আনন্দময় অৱস্থালৈ লৈ আহিব। এনেকুৱা সেৱাধাৰী যিয়ে আনন্দত থাকে তেওঁ সদায় তন-মনেৰে সতেজ হৈ থাকে। আনন্দত থকাসকলে সদায় উৰি থাকে কিয়নো ফুৰ্তিত থাকে। এনেও কোৱা হয় এওঁতো ফুৰ্তিতে নাচি থাকে। চলি আছে, নহয়। নাচি আছে। নাচা মানেই ওপৰলৈ উঠা। ভৰি উচ্চলৈ নিলেহে নাচিব পাৰিবা! গতিকে আনন্দত থাকোঁতা অৰ্থাৎ ফুৰ্তিত থাকোঁতা। সেৱাধাৰী হোৱা অৰ্থাৎ বৰদাতাৰ পৰা বিশেষ বৰদান লোৱা। সেৱাধাৰীৰ বিশেষ বৰদান আছে, এটা নিজৰ এটেন্শ্বন (মনোযোগ) আনটো হৈছে বৰদান, ডবল লিফ্ট আছে। সেৱাধাৰী হোৱা অৰ্থাৎ সদায় মুক্ত আত্মা হোৱা, জীৱন মুক্ত অনুভৱ কৰা।

2. সদায় সেৱাধাৰী সফলতা স্বৰূপ হোৱানে? সফলতা হৈছে জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। অধিকাৰ সদায় সহজে প্ৰাপ্ত হয়। কষ্ট কৰিব নালাগে। গতিকে অধিকাৰৰ ৰূপত সফলতা অনুভৱ কৰোঁতা হোৱা। সফলতা আছেই এইটো নিশ্চয় আৰু

22-09-2019

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“অব্যক্ত-বাপদাদা”

ৰিভাইজ্ 30-01-1985

মধুবন

নিচা থাকিব লাগে। সফলতা হ'ব নে নহয় এনেকুৱা সংকল্পতো নচলে? যেতিয়া অধিকাৰ আছে তেন্তে অধিকাৰীয়ে অধিকাৰ প্ৰাপ্ত নকৰিব সেয়া হ'বই নোৱাৰে। যদি নিশ্চয় আছে তেন্তে বিজয় নিশ্চিত। এয়াই সেৱাধাৰীৰ পৰিভাষা (অৰ্থ)। যি পৰিভাষা সেয়াই বাস্তব হয়। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সহজে সফলতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা।

বিদায়ৰ সময়ত :- (সকলোৱে গীত গালে - এতিয়া এৰি গুচি নাযাবা...) বাপদাদা যিমনেই মৰমৰ সাগৰ, সিমনেই উপৰামো হয়। স্নেহৰ বচন শুনালে, এয়াতো সংগমযুগৰ আনন্দ হয়। আনন্দতো নিশ্চয় পালন কৰা, খোৱা, লোৱা, নাচা কিন্তু নিৰন্তৰ। যেনেকৈ এতিয়া স্নেহত সমাহিত হৈ আছা তেনেকৈ সমাহিত হৈ থাকা। বাপদাদাই প্ৰত্যেক সন্তানৰ অন্তৰৰ গীততো শুনিবলৈ থাকে। আজি মুখৰ গীতো শুনিলে। বাপদাদাই শব্দ নাচায়, সুৰ নাচায়, অন্তৰৰ আৰাজ শুনে। এতিয়াতো সদায় লগত আছা সাক্ষাৰতেই হওঁক বা অব্যক্ত ৰূপতেই হওঁক, সদায় লগত আছা। এতিয়া বিয়োগৰ দিন সমাপ্ত হৈ গ'ল। এতিয়া গোটেই সংগমযুগেই মিলন মেলা। কেৱল মেলাত ভিন্ন-ভিন্ন দৃশ্যপট সলনি হয়। কেতিয়াবা ব্যক্ত, কেতিয়াবা অব্যক্ত। অচ্ছা- সুপ্ৰভাত।

***বৰদান:-** আত্মিক শক্তিৰ আধাৰত শৰীৰৰ শক্তিৰ অনুভৱ কৰোঁতা সদায় সুস্থ হোৱা

এই অলৌকিক জীৱনত আত্মা আৰু প্ৰকৃতি দুয়োটিয়ে সতেজ হোৱা আৱশ্যক। যেতিয়া আত্মা সুস্থ হয় তেতিয়া শৰীৰৰ হিচাপ-নিকাচ বা শৰীৰৰ ৰোগ শূলৰ পৰা কাঁইট হৈ যোৱাৰ কাৰণে, স্ব-স্থিতিৰ কাৰণে সুস্থ অনুভৱ কৰে। তেওঁৰ মুখত, চেহেৰাত বেমাৰৰ কষ্টৰ চিন নাথাকে। কৰ্মভোগৰ বৰ্ণনাৰ সলনি কৰ্মযোগৰ স্থিতিৰ বৰ্ণনা কৰে। তেওঁ পৰিৱৰ্তনৰ শক্তিৰ দ্বাৰা কষ্টক সন্তুষ্টতালৈ পৰিৱৰ্তন কৰি সন্তুষ্ট হৈ থাকে আৰু সন্তুষ্টতাৰ লহৰ বিয়পাই দিয়ে।

***শ্লোগান:-** অন্তৰেৰে, শৰীৰেৰে পাৰস্পৰিক স্নেহেৰে সেৱা কৰিলে সফলতা নিশ্চয় লাভ কৰিব।

ওঁম্ শান্তি!!
